

Kristian Østergaards prædiken fastelavns søndag

Taler

Kristian Østergaard
Sognepræst

Dato

2. marts 2025

Sted

Sorø Klosterkirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Matthæusevangeliet kapitel 3, vers 13-17

1 Forleden hørte jeg en fortælling fra Japan, der udspandt sig for mange hundrede år siden. Fortællingen handler om en enlig handelsrejsende, der skulle overnatte på en kro. Her fortæller man ham, at den rejserute, som han agter at følge, er hjem søgt af røvere. Men den handelsrejsende forklarede, at han er nødt til at gå
5 netop den vej.

Så er det, at en af de tilstedeværende beretter om en samuraiinstruktør i byen. Måske han kunne instruere den handelsrejsende i at forsvare sig med et sværd? Den handelsrejsende gik da hen til samuraiinstruktøren og forklarede, at han gerne ville købe sig til noget undervisning i kampteknik.

10

Instruktøren kikkede indgående på manden og sagde så, at han da godt kunne undervise ham i samuraikunsten, men at det ville tage 20 år at blive mestre den.

15

-Jeg kan desværre kun ofre en dag, svarede den handelsrejsende ærgerligt og ængsteligt.

-Så er det ikke muligt

20

-Kan vi ikke prøve alligevel. Hvis jeg øver hele dagen, så lærer jeg vel et eller andet.

25

Instruktøren gik med på forslaget, og de blev enige om at begynde undervisningen næste dag. Den handelsrejsende dukkede op til det aftalte tidspunkt med et helt nyt samuraisværd.

Men instruktørens anvisninger bestod kun i, hvordan den handelsrejsende

skulle stå, førend kampen tog sin begyndelse. Det var vigtigt at stå med fødderne i bredstående stilling, med bøjede knæ og at se modstanderen lige i øjnene. Igen og igen demonstrerede instruktøren, hvordan han skulle holde sværdet. Han rettede vinklen på armen og justerede håndledsstillingen. Igen og igen. Så lang tid øvede de grundstillingen, at eleven var ved at tabe tålmodigheden. For ikke blot gik minutterne. Det gjorde også timerne. En lang og varm dag indøvede handelsrejsende en for ham meningsløs grundposition.

Da mørket faldt på, indstillede instruktøren undervisningen, og med en følelse af skuffelse, irritation og ophidselse, gik den handelsrejsende tilbage til sit logi på kroen. For næste morgen skulle han begive sig på den farlige færd uden for byen. Og det nyindkøbte sværd, anede han ikke, hvordan man skulle betjene.

Udenfor byen blev han snart klar over, hvorfor han var blevet advaret. Det virkede alt sammen uhyggeligt og øde, og det var en gru at vandre dér – især når man ikke anede, hvordan man skulle forsvare sig. Og da aftenen kom, fór nogle røverne frem bag nogle klipper, hvor de havde gemt sig. De havde alle knive i hænderne, og i tankerne bandede den handelsrejsende endnu en gang over, at samuraimesteren ikke havde trænet ham i at bruge sværdet. Som tingene stod nu, kunne han ikke forsvare sig. For det eneste den handelsrejsende kendte, det var grundpositionen, og da han indtog den, følte han det, som om han deltog i en fastelavnsfest for børn. Ikke desto mindre stod han der altså i bredstående stilling og med bøjede knæ. Han holdt også sværdet som samuraimesteren havde lært ham det, ligesom han stirrede ufravendt ind i øjnene på røverbandens leder. Han ville blive stående i denne position, indtil han faldt. Men nu gik der panik i bandelederen, der vendte sig mod sine kumpaner. ”Vi tager benene på nakken! Vi skal ikke angribe ham - kan I ikke se, at han er en samuraimester?”

Hermed er vi fremme ved det, som er fastelavns søndags tema, det handler i bund og grund om den grund vi står på, er langt vigtigere, end vi ofte tror. Det er slet ikke underordnet med hvilken grundholdning, vi træder ind i livet og møder det. Det er af betydning for os selv og for andre.

Vi kender alle til mennesker, der kun kan få øje på problemer, vanskeligheder og forhindringer. Og så kan man opleve at der er andre mennesker, som står over for de samme udfordringer, men som ejer mulighedssans – og derfor finder på løsninger i stedet. Altså handler det i allerhøjeste grad, om hvilken grundindstilling, man har. Måske siger man: Det er, som det nu engang er, man

er den, man, og det er der ikke noget gøre ved. Men den, der ikke har sat sin mulighedssans over styr svarer: Nej, og atter nej, det kunne også være anderledes. Det kan blive anderledes. Jesus Kristus skabte muligheder over alt, hvor han gik. Han sprængte den dystre hule, vi kan være spærret inde i, og verden blev ufattelig stor og livet fyldt med ubegribelige muligheder.

I sit livs farligste situation greb den handelsrejsende muligheden, tog sit sværd frem og kiggede fjenden direkte i øjnene uden at blinke. Og han reddede sit liv. For grundindstillingen var i orden. Den episode giver os anskuelsesundervisning i, at nogle kan spille deres liv på at stirre sig blindt på det, man ikke tror, at man magter eller klarer. Og så kan der være andre, der slet ikke er så dygtige, men som udnytter deres begrænsede evner maksimalt og gør det på en smuk og tankevækkende måde.

Grundholdningen er hele tiden det afgørende. Overser vi det, bliver vi snydt for både glæden og håbet. Men har man den rigtige indstilling til livet, til andre og til sig selv, så kan man umådeligt meget, og så kommer de fleste røverbander til kort. Jeg taler med udgangspunkt i kristendommen. For jeg taler på baggrund af det evangelium, vi hører i dag, og hvori vi hører, at Jesus insisterer på at blive døbt. Dåben er også Jesu udgangspunkt, og det fortegn, der skal bestemme vores grundholdning og som fortæller os, at det vigtigste i et menneskeliv er at have en tro på en levende Gud, som er over og udenfor den menneskelige bevidsthed og som igen og igen inspirerer os til at leve vores liv og overvinde vanskelighederne.

Det skete på et kloster i Frankrig, at der ankom en gruppe unge mennesker - flygtninge fra et bombehærgt land. En journalist interviewede en 17-årig pige, der havde haft krigens gru helt tæt inde på livet. Det første spørgsmål journalisten stillede, lød således: "Hele din ungdom er blevet ødelagt af krigen. Du har set mennesker dø. Hvordan kan du fortsætte med at tro på en god og kærlig Gud, efter alt det onde, du har oplevet?"

Pigen så målløs og forbløffet på manden og så sagde hun tre ting:

"Tror du, at det er Gud, der fører krig?"

Efter en kort pause, fortsatte hun: "Og hvordan tror du, at vi havde kunne klare alle disse svære lidelser, al sorg og al denne rædsel, hvis ikke Gud havde givet os

kraften?”

Journalisten så nu forvirret og rådvild ud, men den syttenårige pige havde mere på hjerte, for hendes øjne var fulde af lidenskab, da hun lagde til: ”Og hvordan
110 kan du bilde dig ind, at vi tør tro på fremtiden – en fremtid, hvor vi kan leve side om side – hvis ikke Gud er med os?”

Journalisten så nu lettere forpjusket ud. Han var på en måde løbet tør for spørgsmål. To forskellige verdner var tørnet sammen. Journalisten kendte
115 krigen fra sin sofa, og spørgsmålet om Gud havde kun akademisk interesse. Men den 17-årige pige kendte den indefra. Hun kendte til angst gennem lange nætter og dage. Men ikke et eneste øjeblik havde hun villet være uden Gud. Det var den støtte, hun havde fundet i hæslige og uhyggelige dage.

Også det kan vi lære af: Som én engang sagde, så har det moderne menneske alt
120 – men det er også alt, det har. I virkeligheden kan alt jo tages bort, og det pigen sagde, var, at i den situation afhang alt af en grundholdning, en udgangsposition, der skal være båret selvtillid, vilje og mod på fremtiden –
altsammen noget der følger af troen på Ham, der på denne søndag blev døbt af
125 Johannes i Jordanfloden.

Amen.

Kilde
130 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
135 Fastelavn, Første tekstrække, Prædiken

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/kristian-ostergaards-praediken-fastelavns-sondag>

140